

Ο παππούς μου είναι από... την Κυθρέα

Μια αφηγηματική και εικαστική περιδιάβαση στην κατεχόμενη γη μας

Της **Χρυσοθέμιδος Χατζηπαναγή**

Πρέπει να διασωθούν οι μνήμες, να διαφυλαχθούν ως ιερές παρακαταθήκες τα θησαυρίσματα της παραδοσιακής μας κληρονομιάς και να ξαναζωντανέψουν οι πόθοι για επιστροφή στις πατρογονικές εστίες της επίμισό σχεδόν αιώνα τουρκοκατεχόμενης γης μας. Αυτή την εντολή προτροπικής παιδαγωγίας και αγωνιστικής διεκδίκησης κομίζει στις νεότερες γενιές η πρόσφατη αξιόλογη έκδοση του Δήμου Κυθρέας. Ένα σκληρόδετο λεύκωμα ευμεγέθων διαστάσεων και άρτιας καλλιτεχνικής επιμέλειας, που η δημιουργική συνέργεια της ιστορικής συνείδησης και της εύληπτης αφηγηματικής εξιστόρησης, της εικαστικής παραστατικότητας και των ευφάνταστων υποβλητικών συμβολισμών με τη δεξιοτέχνη του ζωηρού χαρismaticού χρωστήρα παραδίδουν ιδιαίτερα μαθήματα πατριδογνωσίας, καταγωγικής εντοπιότητας και αφύπνισης για απελευθέρωση των σκλαβωμένων εδαφών μας.

Ένα σκληρόδετο λεύκωμα ευμεγέθων διαστάσεων και άρτιας καλλιτεχνικής επιμέλειας με υποβλητικούς συμβολισμούς

Τα κείμενα υπογράφει η Χρυσοθέμις Παπακωνσταντίνου και την εικονογράφησή τους η Χριστίνα Καρεκλά, σεμνυνούμενες αμφοτέρως για τις κυθρεώτικες καταβολές τους από την πλευρά των πατέρων τους. Τα έντονα βιώματα των γονικών αναμνήσεων και οι νοσταλγικές καταγραφές για την αγαπημένη κωμόπολη της γενέτειράς τους πυροδότησαν, προφανώς, στις θυγατέρες τους το έναυσμα του γόνιμου συνεργασιακού πονήματος, προορισμένου πρωτίστως για παιδιά σχολικής ηλικίας. Με την παρότρυνση των γονέων και την καθοδήγηση των δασκάλων τους έχουν τόσα πολλά να μάθουν και άλλα τόσα να ανακαλύψουν μέσα από τις ευανάγνωστες

σελίδες του βιβλίου και τους ζωγραφικούς πίνακες των πληθωρικών απεικονίσεων, που εκπέμπουν μηνύματα ευφάνταστης εμβληματικής σημειολογίας.

Πέραν όμως από τους μικρούς αναγνώστες της παιδικής-νεανικής μας λογοτεχνίας, το έργο διαβάζεται και με τα μάτια των μεγάλων, που ομολογουμένως εντυπωσιάζονται από τα ιμπρεσιονιστικά χρώματα και τα εμφατικά καλλιγράμμα σχήματα σε μίαν εκρηκτική πανδαισία πολυεπίπεδων μορφολογικών διαστρωματώσεων και πολλαπλών πρωτείων μεταμορφώσεων. Οι επιγραμματικές επισημάνσεις είτε οι εκτενέστερες αναφορές και οι παράλληλες παραπληρωματικές υδατογραφίες μιας θεαματικής φαντασμαγορίας δεν εικονογραφούν απλώς τα αφηγηματικά δρώμενα, αλλά και ανάγλυφα ψυχογραφούν τον συναισθηματικό κόσμο των πρωταγωνιστών τους, τη φυσιογνωμική ιδιαιτερότητα του γενέθλιου τόπου και τις παραδείσιες ομορφιές των τοπίων. Αναβιώνουν επίσης τις γηγενείς εκφάνσεις της καθημερινής ζωής σε περασμένες εποχές και τις ανατροπές του βίου μετά την τουρκική εισβολή με αποκορύφωμα τις δραματικές συνέπειες της κυπριακής τραγωδίας του 1974.

Συγκινησιακή, κατ' αρχήν, η πρόσληψη των ευρηματικών σχεδίων, που εμπνέονται από στίχους των δύο μεγάλων Ελλήνων ποιητών, του Ελύτη και του Σεφέρη, καθώς και τις αποφθεγματικές υποδείξεις της Αγγλίδας συγγραφέως Kate Atkinson. Η ποιητική μεταστοιχείωση του χρόνου, η λυρική μετάπλαση των λέξεων σε εικόνες και ο φωτισμός του παρελθόντος για την αναστοχαστική νοηματοδότηση του παρόντος διανθίζουν το εσώφυλλο με την αποτύπωση της αλληγορικής τους πολυσημίας. Εύγλωττος ο προείδεσμός με τα κλειδιά-φυλακτά, που αν δεν ανοίγουν τα σπίτια στα τουρκοπατημένα χωριά και τις δορυλάτες πόλεις μας, ξεκλειδώνουν, ωστόσο, τις απροσμέτρητες θύμες των νεανικών αναπολήσεων, κινώντας ταυτόχρονα τους σταματημένους δείκτες του ρολογιού

κάτω από την πυξίδα των προσανατολιστικών ενατενίσεων και το άνθος μιας νέας άνοιξης. Με τις παμπάλαιες βαλίτσες της πικρής προσφυγιάς ν' αναμένουν την ώρα της αναχώρησης για την περιπόθητη επάνοδο του επαναπατρισμού. Κομβικά σύμβολα που επαναλαμβάνονται σε αλληπάλληλες παραλλαγές, εμφανίζοντας την κεντρική θεματική και τις νοηματικές προεκτάσεις των κειμένων, όπως και τις ποικιλότροπες εκδοχές μιας πολύπτυχης αλλά και συνεκτικής εικαστικής σύνθεσης. Εξ ου και επαξίως σφειδίζει να μελετηθεί και δικαίως να αποτιμηθεί με επαρκή καλλιτεχνικά αισθητήρια.

Τα υπαινικτικά αποσιωπητικά αποδίδουν την κατά συνεκδοχή αυτοαναφορικότητα του τίτλου, εφόσον ο πρόσφυγας παππούς στην ιδία του την πατρίδα θα μπορούσε να είναι όχι μόνο από την Κυθρέα αλλά από οποιοδήποτε μέρος της κατεχόμενης Κύπρου. Ο συγκεκριμένος όμως παππούς, που ζει εκτοπισμένος, συμπληρώνοντας 48 δισεκατάρια χρόνια σήμερα σε μίαν από τις ελεύθερες πόλεις του νησιού του είτε άλλης χώρας, εξ ου και ονομαστικά δεν προσδιορίζεται, είναι Κυθρεώτης. Και, ασφαλώς, δεν είναι τυχαίο το όνομα της μικρής εγγονής του Αριάδνης, που ξετυλίγονται ενδιαφέρουσες πτυχές και συγκλονιστικά γεγονότα της αληθινής ιστορίας του παππού της. Αποκαθηλώνοντάς τον από τον λήθαργο των πολεμένων σκέψεων και των καρτερικών συλλογισμών, του ξυπνά τις αναμνήσεις, που συνωθούνται στις βαλίτσες των προσφυγικών του αποσκευών. Έτσι, η μικρή Αριάδνη θα τον οδηγήσει να ξεκλειδώσει από το χρονοντούλαπο των πολυκύμαντων διαδρομών του το ρολόι της μνήμης σε ένα νοερό ταξίδι γυρισμού, ανεβάζοντάς την στη «Σεφερική» ανεμόσκαλα, για ν' αναδιηγηθεί στιγμιότυπα της ζωής και

σκηνές του βίου του, προσωπικές εμπειρίες και συλλογικά βιώματα με λέξεις-κλειδιά και επίμονους δείκτες πυξίδων, στραμμένους πάντοτε προς βορράν.

Εκεί στο αρχαίο βασίλειο των Χύτρων και την αρχέγονη γη της Κυθρεώτικης Αφροδίτης, για να περιδιαβάσουμε μαζί τους τα ευλογημένα χρώματα από τον πολιούχο τους Άγιο Δημητριάνο και τα αλλοτινά αστέρια νερά του Κεφαλόβρυσου τους. Αυτή την Κυθρέα των έξι ενοριών και των τριαντατριών νερόμυλων, που άλεθαν το σιτάρι της Μεσαριάς, μας προσκαλούν να περπατήσουμε. Ανάμεσα στις εγκιβωτισμένες αναδιηγήσεις των σκηναίων περιγραφών, που φωτίζει ο πηγαίος αφηγηματικός λόγος της Παπακωνσταντίνου και αναδεικνύει ο ανεπιτήδευτος πριμιτισμός της ανάγλυφης αριστοτεχνικής ζωγραφικής της Καρεκλά σε μια ρέουσα συνομιλία διαλεκτικής μέθεξης, εμπροστωμένης από τα νάματα της Κυθρεώτικης βρυσομάνας, αναδιφούμε την ιστορία του τόπου και τα ήθη των ανθρώπων του. Τα χρώματα των βαθυπράσινων εύφορων περιβολιών και τις αποχρώσεις της πυκνόφυτης άγριας βλάστησης, τις μυρωδιές των ολάνθιστων εαρινών κήπων στις γειτονιές να σμίγουν με τις ευωδιές των φρεσκοψημένων ψωμιών στον ξυλόφουρνο της γιαγιάς. Από τα χαμηλά υποστατικά της φιλόπονης νοικοκυροσύνης έως τα νεοκλασικά αρχοντικά της καλόγουστης αισθητικής και από τα σχολεία της φιλοπρόοδης μαθησιακής προκοπής μέχρι τις εκκλησίες της πίστης και τους κατανυκτικούς εσπερινούς της προσευχής. Κι ακόμη στα χωράφια του νυκτοήμερου μόχθου κάτω από τις μελωδικές φωνές των πουλιών σε εναρμόνια συγχορδία με το φλύαρο κελάρυσμα των ποταμών και τα σιγοτραγουδιόματα των γυναικών, που συνόδευαν τα περίτεχνα έργα των χειρών τους.